

Núm. de Protocol: 2000114/2017
Núm. de Rotlle: TSJA-0000105/2018

SENTÈNCIA 20-2019

PARTS:

Apel·lant: COL·LEGI D'ADVOCATS D'ANDORRA

Representant: Sr. ACR
Advocat: Sr. ALM

Apel·lat: Sr. CCC

Representant: Sra. CSM
Advocada: Sra. MRG

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-set de març de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000114/2017.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació del Sr. CCC va interposar demanda contra el Col·legi d'Advocats d'Andorra, en què impugnava la desestimació per silenci administratiu del recurs interposat contra la comunicació del Col·legi de data 8 de març de 2017, en què se li participava que s'havia resolt, amb la imposició d'una sanció, l'expedient disciplinari que s'havia incoat al lletrat Sr. AAA a partir d'una denúncia del recurrent. En aquest recurs demanava, en substància, que se li donés trasllat de la totalitat de l'expedient per tal d'interposar els recursos corresponents.

La sentència de 3 de setembre de 2018 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles ha estimat la demanda de l'agent, en considerar que l'agent està legitimat per intervenir en el procediment administratiu i, en el seu cas, jurisdiccional, com a part directament interessada en el seu resultat, ja que els fets que són objecte de l'expedient incideixen en la integritat moral del recurrent, que té la condició de perjudicat pels mateixos.

2.- La representació del Col·legi d'Advocats d'Andorra ha interposat recurs d'apel·lació contra la referida sentència, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Segons la jurisprudència, l'interès en que s'imposi una sanció a qui ha comès una infracció no és suficient per atorgar legitimació activa en un procediment sancionador, sinó que cal ser titular d'un interès directe i legítim.

b) En l'àmbit col·legial, l'interès del denunciant queda satisfet quan la Junta disciplinària examina i resol sobre els fets que són objecte de la denúncia.

c) La sentència ha incorregut en incongruència *extra petita*, ja que l'agent no va demanar que es retrotragués l'expedient en via col·legial, com ha resolt el Tribunal d'instància.

3.- La representació del Sr. CCC s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada. Considera que la denúncia que va formular en el seu dia és en base a un atemptat contra la seva dignitat i honor, i que la condició de víctima o de perjudicat li atorga interès legítim per tal de conèixer i recórrer la resolució final del procediment. D'altra banda, nega que hagi existit la incongruència que denuncia l'apel·lant.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que es debat en aquest procés consisteix bàsicament en determinar si l'agent disposa de la necessària legitimació activa per intervenir en el procediment disciplinari que el Col·legi d'Advocats d'Andorra va tramitar respecte d'un altre lletrat, en virtut de la denúncia formulada per aquell, i per interposar a continuació els recursos pertinents en via administrativa i jurisdiccional.

Tercer.- La recent sentència d'aquesta Sala núm. 11/2019, de 21 de febrer, ha examinat aquesta qüestió i ha declarat que:

“La jurisprudència d'aquesta Sala, a partir de la sentència núm. 24/1994, de 17 de desembre, ha declarat de forma reiterada que la legitimació correspon a aquelles persones que posseeixen un interès directe en l'anul·lació de l'acte impugnat i que, en termes generals, cal reconèixer l'existència d'aquest interès directe quan el particular obté qualsevol mena de benefici o evita un perjudici mitjançant la declaració d'invalidesa de l'acte administratiu.

Més específicament, pel que fa al procediment sancionador, la sentència núm. 27/2003, de 16 de juny, va afirmar que qualsevol ciutadà “té el dret a denunciar els fets presumptament constitutius d'una infracció, però aquest dret –que és un híbrid de dret i deure– s'esgota precisament aquí, doncs no és un dret subjectiu que generi la correlativa obligació de l'Administració d'iniciar l'expedient si de la denúncia no en resulten clarament fets constitutius d'alguna infracció administrativa”.

En definitiva, el procediment sancionador s'inicia sempre d'ofici, com resulta actualment de l'article 123 quater, apartat 1, del Codi de l'Administració, i això encara que hagi intervingut la prèvia denúncia d'un particular. El denunciant no és, en termes generals, part en aquest tipus de procediment, excepte en els casos en què justifiqui una afectació directa a la seva esfera d'interessos, en els termes que preveu l'article 107 del mateix Codi, el que comporta que la imposició d'una sanció impliqui per a ell l'obtenció d'un benefici o l'evitació d'un perjudici”.

Aquests criteris reproduïxen i sintetitzen els que ja es van recollir en la sentència núm. 57/2014, de 21 de novembre, segons la qual:

“La jurisprudència ha precisat que l’interès directe que contempla l’article 23 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal es dóna quan el demandant obté un benefici o evita qualsevol perjudici amb l’estimació de les seves pretensions.

Ara bé, en el cas d’un denunciant, que es limita a posar en coneixement de les autoritats administratives els fets que poden ser constitutius d’una infracció, es tracta d’un tercer simple i la denúncia per sí sola no li atorga un interès legítim en l’objecte del procediment, ja que, en termes generals, no pot obtenir altre avantatge que la mera defensa de la legalitat. Només en el cas de que l’èxit de la denúncia incideixi positivament en la seva situació jurídica podria ser-li reconegut aquell interès legitimador.

La sentència d’aquesta Sala núm. 85-2008, de 24 de novembre, entre d’altres, ja va examinar la qüestió relativa a la legitimació dels denunciants per interposar una demanda davant dels Tribunals administratius, afirmant que:

“Sobre la legitimació del denunciant, la sentència d’aquesta Sala núm. 95-06, de 15 de març de 1995, ja va declarar que, en el camp del dret administratiu sancionador “l’interès del particular no permet més que la possibilitat de posar en coneixement de l’Administració els fets constitutius de la presumpta infracció, i fins i tot podrà ser part en l’expedient si es considera que hi té un interès que així ho justifiqui”. En la sentència núm. 98-13, de 25 de març de 1998, es va dir que “en termes generals, tota persona té dret a posar en coneixement de l’Administració, mitjançant l’oportuna denúncia, els fets que poden constituir una infracció de la legalitat urbanística”, però només “els titular d’un interès legítim poden sol·licitar que s’adoptin les mesures que siguin necessàries per tal de restablir l’ordre jurídic pertorbat i, amb aquesta finalitat, poden personar-se al procediment, formular al·legacions i interposar els corresponents recursos administratius i jurisdiccionals”. En fi, la sentència núm. 2003-27, de 16 de juny de 2003, recaiguda en un supòsit en què un particular sol·licitava que una Administració comunal obris un expedient sancionador a uns agents de circulació, declara que “com a ciutadà, (l’agent) té el dret a denunciar els fets presumptament constitutius d’una infracció, però aquest dret –que és un híbrid de dret i deure- s’esgota precisament aquí, doncs no és un dret subjectiu que generi la correlativa obligació de l’Administració d’iniciar l’expedient si de la denúncia no en resulten clarament fets constitutius d’alguna infracció administrativa”. Com es diu igualment en aquesta sentència, “l’interès en què el Comú castigui els agents de circulació no (expressa) un legítim benefici en el recurrent que els converteixi en títols de legitimació processal”.

Cal remarcar el fet de que l'esmentada sentència núm. 98-13, de 25 de març de 1998, es referia lògicament a un supòsit anterior a la vigència de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme de 29 de desembre de 2000".

Quart.- En el cas que ara s'examina, la sentència apel·lada ha considerat que l'agent està legitimat per intervenir en el procediment disciplinari que el Col·legi va seguir a un altre lletrat en virtut de denúncia del primer, ja que els fets que són objecte de l'expedient incideixen en la integritat moral del recurrent, que té la condició de perjudicat pels mateixos.

Tanmateix, l'aplicació de l'anterior doctrina jurisprudencial no permet confirmar aquesta conclusió, com es desprèn de l'anàlisi de la qüestió litigiosa des d'una doble perspectiva, que tinguí en compte tant l'objecte del procediment disciplinari com els seus efectes en l'esfera jurídica de l'agent.

Des del primer punt de vista, cal tenir en compte que la potestat disciplinària del Col·legi té per objecte assegurar el compliment dels deures i les obligacions professionals dels seus membres. Es tracta, doncs, de la protecció d'un bé jurídic col·lectiu o corporatiu, abans que de la tutela del dret a l'honor de cadascun del col·legiats, considerat individualment.

Des d'un altre punt de vista, i en base al mateix criteri contingut en les sentències abans referides, no es pot considerar que la imposició d'una sanció incideixi positivament en l'esfera de drets i interessos de l'agent, ja que no li suposaria en realitat cap benefici concret. És evident que qui denuncia una conducta infractora que l'ha afectat personalment obté una satisfacció moral amb la sanció del responsable, però això no difereix substancialment de l'actuació en defensa de la legalitat, que no és un títol de legitimació suficient. Com s'ha declarat de forma reiterada, és necessària l'obtenció d'un benefici concret i específic, o l'evitació d'un perjudici cert, per a poder reconèixer la legitimació necessària per intervenir en via administrativa o jurisdiccional.

En conseqüència, procedeix estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Col·legi d'Advocats d'Andorra i desestimar correlativament la demanda formulada per la part agent, sense que sigui necessari examinar les restants al·legacions de les parts.

Cinquè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en ambdues instàncies.

DECISIÓN

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Col·legi d'Advocats d'Andorra contra la sentència dictada el 3 de setembre de 2018 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es revoca i deixa sense efecte.

Segon.- Desestimar la demanda formulada pel Sr. CCC i declarar que la comunicació impugnada de data 8 de març de 2017 és ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en ambdues instàncies.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.